

Когато стигнахме близо до воденицата срѣщу де-филето, прѣдъ очитѣ ни се прѣдстави една грозна картина. Отъ тука се виждаше цѣлия градъ, южната частъ на който бѣ обхваната отъ пламъкъ. Огненнитѣ язици като се издигаха на горѣ, се съединяваха и по тоя начинъ се образуваше цѣло огнено море. По къмъ сѣверъ, тукъ тамъ се показваха малки кръгове тъмни облачета отъ димъ, които постепенно се увѣличаваха и разясняваха, до гдѣто най насетнѣ отстѣпваха мѣстото си на червенитѣ огнени язици...

Грозна и печална картина!! Хубавия, потъналъ въ роскошна зеленина, градъ се изгуби въ страшното пожарище.

Тѣзи картина бѣше още по грозна и печална отъ оная, която оставихме тамъ — на бойното поле. Старо-Загорскитѣ граждани и селени, които се бѣха стекли отъ околнитѣ села, обнадеждени отъ началството, че на града не угрожнява никаква опасностъ, се бѣха успокоили и останали въ града по домоветѣ си.

Когато стана явно, че Турцитѣ ще прѣвзематъ града, вече бѣше късно за бѣгание. Въ началото на боя, казваха, мнозина отъ Старо-Загорскитѣ граждани, които имали какво годѣ орѣжие, били отишли: едни да се биятъ съ Турцитѣ, други просто да гледатъ на битката. По възрастнитѣ дѣца на групи на групи ходяли по улицитѣ, а женитѣ, събрани прѣдъ портитѣ си, чакали съ замиране на сърдцето да се научатъ за исхода на боя... Но ето, испърво се запалватъ нѣколко кѣшя отъ турскитѣ гранати. Огъня все повече и повече се разпространява. Жителитѣ се хвърлили да гасятъ и спасяватъ имота си, и тъкмо въ това врѣме неочаквано се зачуватъ виковете: „Турцитѣ идатъ“. И наистина, Турцитѣ вече били въ града. Къмъ тѣхъ се присѣдиняватъ веднага гражданитѣ, — тѣхнитѣ единовѣрци, въ които кипѣше злоба и ненавистъ къмъ гяуритѣ, и всички наедно се хвърлятъ върху беззащитното Българско население...

Не може да се опише ужаса, съ който е било обхванато уплашеното Старо—Загорско население. Обезумѣли отъ страхъ, всички се хвърлили да бѣгатъ.